

Ана Ристовић (1972, Београд), дипломирала је српску књижевност и језик са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Објавила је песничке збирке: *Сновидна вода* (1994), *Уже од песка* (1997), *Забава за доконе кћери* (1999), *Живот на разгледници* (2003), *Око нуле* (2006), *П.С.* (изабране песме, 2009), *Метеорски отпад* (2013), *Нешто светли* (изабране песме, 2014), *Чистина* (2015), *Руке у рукама* (2019), *Ту* (2023), као и књигу лирских есеја *Књига нестајања* (2020). Добитница је Награде „Бранко Милковић”, Бранкове награде, Награде „Милица Стојадиновић Српкиња”, Дисове награде (2014), као и немачке Награде „Хуберт Бурда” за младу европску поезију 2005. године, и Награде „Десанка Максимовић” 2018. године за укупан допринос српској поезији. Књиге песама и поезија су јој преведене на енглески, немачки, пољски, словачки, словеначки, македонски и мађарски језик (Ана Ристовић, *П.С.*, преводиоци Роланд Орчик и Оршоља Бенчик, zEtna, Сента, 2012). Преводилац је са словеначког језика, са којег је до сада превела око педесет књига савремене словеначке прозе, поезије и есејистике. Живи у Београду.

Ана Терек (Terék Anna), 1984, Бачка Топола, Југославија), песникиња и драмска списатељица. До 2003. године живела је у Војводини, након положене матуре сели се у Будимпешту. Од 2006. године редовно објављује у часописима у Војводини и у Мађарској. Прву књигу објавила је 2007. године, под насловом *Mosolyzakadás (Раздор осмеха)*. Њена прва драма изведена је на позорници 2013. године, под насловом *Нека се јаве најбољи! / Jelentkezzenek a legjobbak!* на сцени Српског народног позоришта у Новом Саду. До сада је објавила четири збирке песама и једну збирку драмских текстова. Године 2017. објављена јој је књига *Halott nők (Мртве жене)*, која је објављена и у преводу на хрватски (2019), немачки (2020) и у пољски језик (2020). Тренутно се ова збирка преводи на енглески и фински језик. Године 2023, за позоришни комад *Láthatatlan kölykök (Невидљиви клинци)* добила је посебну награду жирија Фестивала професионалних позоришта Војводине. Овај комад се још увек изводи на сцени Новосадског позоришта (*Újvidéki Színház*). Добитница је бројних награда и стипендија. Од 2020. године добија стваралачку стипендију названу по недавно преминулом писцу Јаношу Тереију. Године 2012. дипломирала је на Универзитету ЕЛТЕ (Eötvös Loránd Tudományegyetem) у Будимпешти, на одсеку за психологију, где је стекла назив мастера. Године 2022. стекла је титулу стручне психолошке саветнице. Од 2015. године ради као школска психолошкиња у једној основној школи и једној гимназији у Будимпешти.

Арпад Колар (Kollár Árpád), 1980, Сента), песник, књижевни преводилац и организатор књижевног живота. Директор је Мађарског књижевног удружења за третман и заштиту ауторских права (од 2014), уредник онлајн рубрике књижевног часописа *Tiszatáj* (од 2013), почев од 2017. године председник надзорног одбора МАСЗРЕ-а (Мађарског репрографског друштва аутора стручних и књижевних текстова), а од 2021. године председник жирија Књижевног колегијума Фонда мађарске националне културе (a Nemzeti Kulturális Alap Szépirodalmi Kollégiuma). Члан је стручних удружења МАСЗРЕ (Мађарског репрографског друштва аутора стручних и књижевних текстова), МИСЗЈЕ (Мађарског књижевног удружења за третман и заштиту ауторских права), Савеза књижевника Мађарске (Magyar Írószövetség), Савеза младих писаца (FISZ), Кружока „Атила Јожеф” (JAK) и HUBBY (Форума мађарских децјих књига).

Студирао је на Одсеку за мађарски језик и социологију сегединског Универзитета, а похађао је и специјални курс из теорије књижевности. Докторске студије завршио је на програму Модерна мађарска књижевност Филозофског факултета Универзитета у Сегедину. Главни поље истраживања су му песнички опуси аутора везаних за војвођански часопис *Új Symposium*, а нарочито лирски опус Ота Толнаија (Tolnai Ottó).

Досад је објавио следеће књиге: *Például a madzag (На пример, канан, FISZ, 2005)*, *Nem Szarajevóban (Не у Сарајеву, FISZ, 2010)*, *Milyen madár (Каква птица, Csimota Kiadó, 2014)*, *A Völgy, írta Tárkony (Долина, написао Естрагон, Csimota Kiadó, 2016)*, *Mire jó egy lyukas zacskó (Заума је добра бушина кеса, Csimota Kiadó, 2020)*, *Félbevágott március (Пресечени март, Csimota Kiadó, 2021)*. Засад последњу књигу објавио је издавач Scolar, под насловом *Nyusa bestiarium (Њуцин бестижариј)*. Ову књигу објавио је у коауторству с Андрашом Данијелом (Dániel András) и Јаношом Чепрегијем (Cseregi János).

О његовим књигама досад је објављено преко педесет критика и научно-стручних радова. Редовно објављује песме, преводе, критике, есеје и фелтоне у мађарским и иностраним часописима и дневним листовима. Песме су му превеођене на француски, немачки, шпански, енглески, руски, српски, бугарски, хрватски, словеначки, румунски, турски, пољски и литвански језик.

Као песник, учествовао је, између осталог, на међународним песничким фестивалима и сајмовима књига у Единбургу, Софији, Београду, Загребу, Истанбулу, Клужу-Напоки, Кракову.

Углавном преводи српску и хрватску поезију и прозу. У својству преводиоца допринео је објављивању бројних антологија савремене српске и хрватске поезије и прозе. Досад је објавио две књиге превода, превод романа *Рута Таненбаум* Миљенка Јерговића и збирке изабраних прича Оље Савичевић Иванчевић под насловом *Lehet, hogy novella*.

Добитник је награда „Атила Јожеф”, „Сивери”, „Фалуди”, књижевне стипендије „Жигмонд Мориц”, као и стваралачке стипендије Фонда мађарске националне културе (НКА). За књигу *Milyen madár (Каква птица)* освојио је титулу најбољег децјег писца Мађарске за 2015. годину. Ова књига нашла се 2016. године и на престижној *Honour* листи организације *IBBY (International Board and Books for Young People)* најбољих децјих књига на свету. Исте, 2016. године уврштен је међу десет најбољих аутора у оквиру програма *New Voices from Europe* под покровитељством ЕУ.

Фестивалски директор је Међународног књижевног фестивала PesText.

Бојан Марковић (1985) завршио је основне и мастер студије српске књижевности и језика на Филолошком факултету у Београду, где је и докторирао. Објавио је књигу поезије *Риба која је прогутала свет* (Градска библиотека „Владислав Петковић – ДИС” Чачак, награда Млади Дис, 2013) и поему *Тауматрон* (Народна

библиотека „Стефан Првовенчани“ Краљево, награда Задужбине Веселин Лучић, 2022). У оквиру трибинског програма СКЦ-а и ДКСГ-а уређивао је и модерирао програме посвећене поезији млађих аутора. Заједно са Тамаром Митровић приредио је хрестоматију текстова о лектури и читању *Пикник за Ирму* (ДКСГ, 2017, 2024). Уређивао је едицију савремене поезије у оквиру издаваштва Дома културе Студентски град. Приредио је избор из целокупне поезије Оскара Давича у две књиге у издању Контраст издаваштва. Пише есеје и књижевну критику. Запослен је на Учитељском факултету у Београду у звању доцента.

Дејан Матић (1979, Крушевац СФР Југославија, Србија). Дипломирао српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Један од оснивача удружења Трећи Трг, директор Фестивала европске поезије у Београду *Тргни се! Поезија*, те главни и одговорни уредник издавачке делатности Трећег Трга (www.trecitr.rs). Поезија му је преведена на енглески, пољски, руски, чешки, македонски, бугарски, румунски, мађарски, каталонски, фински, шведски, шпански, турски и дански језик. Објавио је књиге песама: *Између тридесет треће и смрти* (Друштво Источник, Београд, 2013), *Хостел* (КОВ, Вршац, 2014) и *Август* (Сребрно дрво, Београд, 2022). Добитник је Награде „Мирослав Антић“ за најбољу збирку поезије (*Између тридесет треће и смрти*) у 2013. Живи у Београду и Херцег Новом.

Драгица Стојановић (1963, Зрењанин), објавила збирке песама: *Тескоба*, *Кухињска кукавица*, *Разговор са Исидором*, *Гладне исповести*, *Литерарни снег*, *Од(а)бране песме*, *О Хрид*, *Посолица*, *Глувонема* и *Мастер Клас*, као и збирку кратких прича *Цепелин*. Заступљена је у десетинама значајних антологија поезије. Последња – антологија српске женске поезије на шпанском језику *Ligera Vuela La Sombra* у избору Радмиле Лазић и преводу Дубравке Сужњевић – објављена је у Мадриду 2022. године. Добитница је награда Печат вароши сремскокарловачке, Награде „Милица Стојадиновић Српкиња“, Бешеновске повеље за духовну поезију, Награде „Стеван Сремац“, „Јефимија“, Ленкин прстен и Награде „Гордана Тодоровић“. Члан је Српског књижевног друштва. Песме су јој преведене на румунски, мађарски, енглески и шпански језик.

Дуња Ожеговић (1995, Београд), дипломирала је 2018. на основним академским студијама, као и на мастер академским студијама 2020. на сликарском одсеку на Факултету ликовних уметности у Београду, а током 2019/20. год. је као стипендисткиња Републике Словачке провела део мастер студија на Академији лепих уметности и дизајна у Братислави на истом одсеку. Учествовала је на више самосталних и групних изложби, пројеката и песничко-прозних радионица и летњих школа у земљи и иностранству. Песме и уметнички текстови су јој објављивани у разним часописима, каталозима и публикацијама. Добитница је четири награде на факултету и две из области поезије (трећа награда на 53. Фестивалу поезије младих у Врбасу 2021. и Млади Дис Градске библиотеке Чачак за прву књигу поезије *Парентеза* 2023).

Ирена Плаовић (1992, Београд), завршила је Филолошку гимназију и Српску књижевност и језик са компаратистиком на Филолошком факултету у Београду, где сада ради као доцент. Бави се средњовековном књижевношћу и реториком. Поезију пише од детињства. До сада је објавила четири књиге (*Иза ока*, 2009; *Велико топло*, 2018; *Темељи чега тачно*, 2021 и *Ивичење*, 2024). Добитница је награде Стражилово и награде Задужбине Веселина Лучића за најбољу књигу запослених на Универзитету у Београду. Објављивала је и у бројним штампаним и онлајн часописима.

Марија Драгнић (1990, Никшић), објавила књиге поезије *Конфабулације* (Бијело Поље: Ратковићеве вечери поезије, 2019; Београд: ППМ Енклава, 2019), *Ми, марије* (Подгорица: Фокализатор, 2020; Београд: ППМ Енклава, 2020) и *Трећа неунитива ствар* (Београд: Енклава, 2022). Песме су јој објављиване у релевантној књижевној периодици у региону и иностранству. Добитница је друге награде на регионалном књижевном конкурс у Улазница 2016, прве награде на регионалном конкурс у Ратковићевих вечери поезије за 2018, прве награде на конкурс ПДФ – Поезија за најбоље необјављиване стихове у Црној Гори у 2019. години и друге награде на регионалном конкурс за Награду „Мило Бошковић“ 2021. Била је уредница у издавачким кућама ППМ Енклава и Раштан издаваштво. Организује тематске књижевно-музичке вечери под називом *Сви ми, Истина и/ли поезија, Ако ове ноћи падне киша, ПреферанСтихови*. Реализовала индивидуалне поетске перформансе: *Твоје срце у мом уму*, *МАТЕРИЈАЛ* и групни *Поезија зна!...* Песме су јој превођене на македонски, албански, словеначки, енглески, украјински, француски језик.

Петар Милорадовић (1970, Горњи Милановац), објавио је следеће књиге поезије: *Средоземља* (1997), *Порто* (2000), *Слајдови* (2004), *Колонија* (2007), *Последња вечера* (2010), *О зеленом камиону и другом* (2014), *Рубови* (2018) и *Ослушкивање лоса* (2023). Добитник је Награде Млади мај '97 и Бранкове награде (1998) за најбољу прву књигу. Живи у Горњем Милановцу.

Роланд Орчик (Orcsik Roland, 1975), рођен у вишејезичном војвођанском граду, Старом Бечеју. Од 1992. живи у Сегедину (Мађарска). Основну школу завршио у родном месту, средњу почео у Ади. Године 1995. на сегединском Универзитету уписао се на смерове Мађарски језик и књижевност и Компаративна књижевност. Године 2002. дипломирао на смеру Мађарског језика и књижевности, а 2013. завршио постдипломске студије на смеру Компаративне књижевности. Пише поезију, есеје, критике, студије и преводи јужнословенске књижевности на мађарски језик. Уређивао сегедински књижевноуметнички часопис *Fosszília*, суботички *Symposion*, а тренутно је уредник часописа *Tiszatáj*. Поезија ми је преведена на арапски, босански, хрватски, грчки, енглески, француски, румунски, шпански, словеначки и српски језик. Бивши организатор мађарско-српског Шинобус фестивала шверца културе (2008–2013). Досад је објавио четири песничке збирке: *Rozsdamaró (Заутита од корозије)*, 2002), *Holdnak*,

Arccal (Месецу, Лицем, 2007), *Mahler letöltve* (Скинути Малер, 2011), *Harmadólás* (Правило трећина, 2015), *Legalja* (Дно дана, 2020). Књиге песама на српском: *Скинути Малер* (Трећи Трг, Београд, 2012), *Омча времена* (Повесла, Краљево, 2023), на хрватском и енглеском: *Смеће и светиња/Spoiled saint* (Версополис, СКУД Иван Горан Ковачић, Загреб, 2021). Постдокторску дисертацију објавио је под насловом: *detoNáció. Domonkos István művészetének exjugoszláv irodalmi karcsoolatformái.* (детоНација. Ексјугословенски књижевни контакти уметности Иштвана Домонкоша, Форум, Нови Сад, 2015). Први роман му је објављен 2016, под насловом *Fantomkomandó*, и преведен је на румунски и на српски језик.

Слободан Ивановић (1988, Никшић), објавио је три књиге песама: *Адреса сна* (Пјесничка ријеч на извору Пиве, Плужине, 2010), *Особине* (Књижуљак, Београд, 2014; ОФК, Цетиње, 2024) и *Пет са пет* (Контраст, Београд, 2023). Један је од организатора читања поезије АРГХ у Београду. Песме су му превођене на словеначки и руски језик. Уврштен је у антологије *Ван кутије* (Глигорије Дијак, Подгорица, 2009), *ИДИОТ Балкан 1 и 2* (Паралитерарна организација И.Д.И.О.Т, Љубљана 2014 и 2015), *Меко ткиво* (Клуб А302, Загреб, 2015), *Џерногорцу: 8 + 11 + 1 + 9* (Национална библиотека Црне Горе „Ђурђе Црнојевић”, 2015), *Чији град : књижевни протест* (Контраст, Београд, 2016). Песме су му такође присутне у периодици и на бројним интернет порталима. Музичар је и полукомпозитор. Живи и ради у Београду, где преводи с француског и енглеског језика као члан УКПС.

Тијана Саватић (1994, Панчево), пише и изводи поезију. Одржава и развија низ говорних програма *Извођење поезије на филму* у Студентском културном центру Београда и у оквиру емисије Вавилон, ауторке Јасмине Врбаца, на РТС-у. Пише и објављује критичке текстове из области визуелне уметности у оквиру програма *Визуелна уметност и млади* у Културном центру Београда. Објавила је збирке поезије *Сан Северија* (Удружење књижевника Панчева, 2022) и *Баштенски кревети* (Библиотека Сомбор, 2023). Тренутно припрема своју трећу књигу песама.

Марија Шимоковић (1947, Суботица), дипломирала је филозофију на Филозофском факултету у Београду. Књиге песама: *Сам човек* (1972), *Ишчекујући Јону* (1976), *Не бој се, ту сам* (1980), *Мајстор жудње* (1983), *Небески бицикл* (1987), *Слагање времена* (1992), *Пољубац Густава Климта* (изабране и нове песме, приредио Богдан А. Поповић, 1993), *Mariatheresiapolis*, двојезично издање са И. Б. Фокијем (1996), *Међуречје (Панонски квинтет)* (1998), *Киновар* (2007), *Кутија од песка* (изабране и нове песме, приредио Васа Павковић, 2011), *Чувари привида* (2012), *Дневник раздајине* (2014) и *Позајмљена светлост* (2018). Књиге прозе: *Сценографија за ветар* (2002, 2003), *Велосипед господина Вермеша* (2010), *Читач трагова* (приватна издања, 2020, 2022). Награде: Прва награда на Југословенском фестивалу поезије младих, Врбас (1974); Награда за књигу године Друштва књижевника Војводине (1987); награда за стваралаштво „Др Ференц Бодрогвари” (1988 и 1992), Награда „Бранко Миљковић” (2007), Награда суботичке Градске библиотеке за најбољу завичајну књигу (2009), Змајева награда (2012), Награда „Стеван Пешћ” (2015). Песме Марије Шимоковић уврштене су неколико антологија савремене поезије и преведене на неколико језика.

Марко Чудић (1978, Сента), рођен у двојезичној, српско-мађарској породици. У родном граду завршио је основну школу и гимназију. На Катедри за хунгарологију Филолошког факултета Универзитета у Београду дипломирао је 2001. године. На истом факултету магистрирао је 2005. године. Године 2011. докторирао је са тезом *Роман путовања у мађарској књижевности XX века*. Од 2003. године запослен је на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета, где је прешао сва звања, од асистента-приправника до редовног професора, за којег је изабран 2023. године. Главне области интересовања су му српско-мађарске књижевне и културне везе и теорија и пракса књижевног превођења. Аутор је или коаутор пет научних монографија и стотинак научних и стручних радова, а превео је и петнаест књига са мађарског на српски језик. За превод књиге *Иде свет* Ласла Краснахоркаија добио је Награду „Милош Н. Ђурић” за најбољи превод прозе у 2019. години. Живи и ради у Београду.

Сандра Буљановић Симоновић (1977) рођена је у Сенти (Војводина) у вишејезичној, вишенационалној породици. Основну школу и Прву београдску гимназију завршила у Београду. Године 2000. дипломирала на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета Београдског универзитета. Од 2001. године запослена је на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета у Београду, као асистент, потом као лектор за мађарски језик. Академски назив магистар филолошких наука стекла одбранивши магистарску тезу под називом *Роман Мора Јокаија* Златан човек у српским преводима. Редовно учествује на научним скуповима у земљи и иностранству. Од 2016. године ангажована је као стручни консултант за превођење мађарске књижевности на српски језик и ментор током израде мастер рада полазницима семинара из књижевног превођења на Институту „Балинт Балаши” (Будимпешта). Бави се промоцијом мађарског језика, књижевности и културе у Србији, као и књижевним превођењем мађарске књижевности на српски језик. Преводи дела савремених мађарских аутора: роман *Друга смрт* Ференца Барнаша, збирке приповедака Едине Сворен *Нема и нека не буде*, *Перту* и *Моје песме*, роман *Магнетно брдо* Реке Ман-Вархеђи; драма *Лилиом* Ференца Молнара изведена на сцени Београдског драмског позоришта; приповетке Атиле Балажа, Роланда Орчика, Оршоје Пентек, Атиле Хазаија, Сабољча Бенедека. Са песникињом Маријом Шимоковић превела поезију савремених мађарских песника објављену у антологији савремене мађарске поезије *Један дан живота* (избор и поговор: Золтан Вираг): Кристине Тот, Золтана Чехија, Јаноша Теретија, Ота Фењешија, Андраша Ференца Ковача и Иштвана Кемења.

За превођење мађарске књижевности и неговање српско-мађарских књижевних веза награђена је Наградом „Сава Бабић”, коју додељују Град Балатонфиред и Филолошки факултет у Београду. За превођење збирки приповедака Едине Сворен *Перту* и *Моје песме* добила је награду стипендију „Милан Фишт”, коју за превођење мађарских књижевних дела на стране језике додељује Фондација „Милан Фишт” при Мађарској академији наука.

Марија Николић (1993, Београд), дипломирала је на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета Универзитета у Београду. Похађала једногодишње стипендиране програме Хунгарологија и Књижевно превођење Института „Балинт Балаши” у Будимпешти. У оквиру програма Хунгарологија учествовала је на такмичењу за најбољи књижевни превод, где је са преводом одломка из романа *Без краја* Миклоша Месеја заузела треће место. Преводи приповедака Адама Надашдија из збирке *Брадати Нептун* део су завршног мастер рада на семинару из књижевног превођења мађарске књижевности. Тренутно је студент мастер академских студија на смеру Превосење, на Филолошком Факултету у Београду. Године 2021. учествовала је на семинару из превођења мађарске књижевности на српски језик, који се организује у Мађарској кући преводаца у Балатонфиреду. Њен превод приповетке *Погреб* Маргит Кафке на српски језик уврштен је у антологију превода мађарске књижевности објављене поводом двадесетогодишњице семинара из књижевног превођења Института „Балинт Балаши”.